

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 21

El president

Gràcies, senyor diputat. Senyor Piqué..., no vol fer... Doncs, passem al Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, i té la paraula en el seu nom el president del Grup Parlamentari, l'honorable senyor Joan Saura.

El Sr. Saura i Laporta

Gràcies, senyor president. He de confessar que estic una mica desconcertat, no?, perquè és una moció de censura peculiar. El candidat no defensa el programa; en lloc de contestar, pregunta; el cap de l'oposició, en lloc d'adreçar-se al candidat, s'adreça al president de la Generalitat... Jo no sé a qui adreçar-me, exactament, però bé... (*Rialles i veus de fons.*) Al senyor Boada no m'adreço, perquè tindrà molta feina a la presidència de la Comissió. (*Rialles.*) Per tant, m'adreçaré al candidat, al senyor Josep Piqué.

Vull començar dient que a partir d'unes paraules poc afortunades del president de la Generalitat i també de la resposta molt poc afortunada del cap de l'oposició, s'ha generat a Catalunya una situació de crispació, amb amenaces d'eleccions anticipades, de dimissions, de fractures socials, de mocions de censura i fins i tot amb la presentació d'una querella, que estic molt satisfet i content que avui s'hagi retirat. I que, per tant, valoro positivament les paraules, tant del president de la Generalitat com del senyor Artur Mas, de disminuir, sense fer cap pacte de silenci, la crispació, si m'ho permeten absurda, que s'havia produït a Catalunya en aquests quinze dies.

He de dir-li, senyor Piqué, que quan vaig veure que vostè anunciava la moció de censura em vaig preguntar: «I per què la presenta?» O sigui, per què la vol presentar? Estava clar que vostè no tenia una majoria parlamentària, ni ara ni en perspectiva, ni possibles aliances –no hi ha cap partit d'aquesta cambra que vulgui fer aliances amb vostès– i, per tant, vaig arribar a la conclusió que vostè feia aquesta moció de censura per dos

objectius, no? Un, amb un objectiu propagandístic, de notorietat. I dos, per disputar també el lideratge de l'oposició a Convergència i Unió. O sigui, crec que darrere de la moció de censura de vostès—evidentment, moció de censura legítima, que el Reglament permet—no hi havia, en absolut, l'essència del que és una moció de censura, sinó que el que hi havia era un afany propagandístic i de disputar el lideratge de l'oposició.

En tot cas, li vull dir que cap d'aquestes dues raons justifiquen la moció de censura, i que jo podria qualificar aquesta moció de censura d'estèril, d'inútil, de desproporcionada, però la vull qualificar amb unes mateixes paraules que vostè va dir ara fa quinze dies. En el Ple del Carmel, el 24 de febrer, vostè deia el següent: «Perquè avui tenim tots, en aquesta cambra, una gran responsabilitat. I és, i fins ara no l'hem complert, és estar a l'alçada de les circumstàncies, i estar a l'alçada de les circumstàncies vol dir evitar fer partidisme, sovint barat, evitar actuar per càlculs electoralistes o oportunistes. En una situació com aquesta—continuava vostè—hem d'estar a l'alçada d'allò que ens exigeixen els ciutadans, i vol dir que hem d'estar a l'alçada del rigor, de la seriositat i també de la transparència, i també evitar determinats espectacles.»

La meua pregunta és, senyor Piqué, si vostè manté el que va dir. Perquè penso que si ho mantingués hauria de retirar la moció de censura. Vostè creu que aquesta és una moció de censura seriosa, rigorosa, que és una moció de censura que aconsegueix els mínims que ha d'acomplir una moció de censura? Miri, jo crec que la moció de censura la defineixen les seves paraules. Vostè deia que no podíem caure en partidismes sovint barats. Jo crec que aquesta moció de censura és partidisme barat. Vostè deia que no podíem fer política sota càlculs electoralistes i oportunistes, i crec que aquesta moció de censura és electoralista i oportunista, sobretot oportunista. És més, crec que—i no s'ho prengui malament, perquè sap que tinc un gran respecte personal i polític per vostè—que hi pot haver una certa instrumentalització d'un gran problema, com és el Carmel, per buscar-se un lloc a la política catalana. I crec que això és fort i que no s'havia de fer.

En tot cas, la moció de censura sí que ha posat de manifest una altra qüestió que em sembla important, no?, que la dreta catalana està dividida. I, per tant, que la majoria, en aquests moments, del tripartit, que ja és una majoria àmplia, té llarga vida.

De la intervenció d'aquest matí, m'he preocupat per un parell o tres de qüestions. La primera –la primera, i fonamentalment–, per totes les lliçons..., jo també crec que són lliçons amb relació a la qualitat democràtica, no? Vostè ha parlat del que significa. Ja he dit que no hi havia precedents al protocol de comunicació de l'Oficina de Comunicació. Jo crec que no va ser un protocol afortunat, tot i que es podrien dir coses... Però, de veritat, la manipulació informativa més gran que jo recordo de tota la meua vida és la manipulació que es va produir ara fa un any. No hi ha hagut cap manipulació informativa de les característiques..., que es va produir. I ja sé que el senyor Piqué no era al Govern, però el Govern del Partit Popular.

I miri, especialment m'han preocupat dues qüestions, no? Un intent de disminuir la importància i el paper del Parlament, i una visió de l'Estatut que m'ha sorprès, perquè jo crec –i ho he dit públicament repetidament, no?– que l'actitud del Partit Popular i la seva, aquest any, amb relació a l'Estatut, havia estat una actitud positiva. Però vostè ha dit que el Parlament no feia re. I mirin, jo vull dir aquí que el Parlament s'ha convertit en el centre de la vida política catalana. S'ha convertit, en aquesta legislatura, en el centre de la vida política catalana.

Mirin, la legislatura passada, en el mateix temps, hi van haver 12 plens de control parlamentari, n'hi han hagut 22. Interpel·lacions: n'hi van haver 84, n'hi han hagut 132. Preguntes al president de la Generalitat: n'hi van haver 55, n'hi han hagut 100. Preguntes orals en Ple al Govern: n'hi van haver 81, n'hi han hagut 151. Sessions informatives: n'hi van haver 35, n'hi han hagut 66, gairebé totes a petició dels consellers. I vostè em dirà: «I què passa amb l'obra legislativa?» Miri, la legislatura passada, en aquest període, es van aprovar 31 projectes de llei. En aquests moments, el Parlament n'ha aprovat 12 i n'hi han 12 més en tramitació: 24. Xifres molt superiors a l'obra legislativa de les anteriors legislatures.

Però, senyor Piqué, hi ha una cosa que és molt important. En aquests moments, aquest Parlament està fent l'obra legislativa més important que pot fer, i es diu Estatut. I es diu Estatut. Per tant, vostès no poden dir que el Parlament català no s'ha convertit en el centre de la vida política catalana. Fins i tot hem fet una cosa. Hem canviat el sistema de

veure les interpel·lacions, que feia que abans parlaves de els nevades a l'estiu i dels incendis per Nadal. Per tant, la majoria parlamentària ha fet, primera, sense cap mena de problemes, comparèixer totes les vegades que calgui, facilitar els mecanismes de control de l'oposició, fer una obra legislativa important, i sobretot, i sobretot, situar per voluntat política de la majoria que l'obra legislativa més important que tenim és fer l'Estatut.

M'ha preocupat especialment el seu catastrofisme de l'Estatut. Vostè ha dit unes coses de l'Estatut que m'agradaria que les rectificués, i sobretot que no les repeteixi, i menys fora de l'Estat espanyol. Vostè ha arribat a dir que no es podia sovintejar tant el 152. I una de dues, o vostè no s'ha mirat els documents, o sap que això no és així. Estem plantejant simplement, per tres o quatre competències que posteriorment vostè mateix diu que són necessàries, el 152. Estem plantejant el 152 només per a immigració, per a audiovisual i per a noves tecnologies, que el senyor Josep Piqué mateix diu després que calien.

Però ha dit més. Ha dit: «No pot ser un Estatut que porti a la modificació de cinc-centes lleis orgàniques.» Cinc-centes lleis orgàniques. És a dir, el que està dient vostè és que ens hem begut l'enteniment. Està dient, a més a més, que és lent. Ha dit que l'Estatut, en aquests moments, en primera lectura, no porta més d'un terç de treball fet. Fals. La Ponència parlamentària ha aprovat 140 articles, dels quals..., i sembla que no en tindrem més de 220. I no és veritat que no s'hagi parlat de temes importants. S'ha parlat de mitges competències, del poder judicial... Queda per discutir una part de competències, les institucions i el tema pelut del finançament.

Però d'aquí no se'n pot derivar que no s'han discutit coses importants. O és que no és una qüestió important la presència de Catalunya a la Unió Europea, que el Partit Popular abans negava? O és que no és una cosa important el sistema de competències que hem definit i ens hi hem posat d'acord? O és que no és una cosa important que ens posem d'acord en el poder judicial?

Per tant, senyor Piqué, li demano que no faci aquest discurs –que és el primer cop que li he sentit no li havia sentit–, aquest discurs de catastrofisme amb relació a l'Estatut, que

es va lent... Segur que es podia anar més ràpid, seguríssim, però que els treballs que s'estan fent són correctes. I sobretot, que l'Estatut s'està fent sota dos principis que jo crec que donen garantia de realitat en el si de la Constitució i amb consens polític. I m'agradaria sentir-lo, a vostè, que fes una rectificació, o que no fes aquest discurs, especialment fora de Catalunya.

Segona consideració. Crec que és important veure què ha passat, del Ple del 24 de febrer fins ara, en aquests quinze dies que han passat. I vull començar també per unes paraules que va dir el senyor Josep Piqué en aquest Ple. Va dir el següent: «El debat d'avui és un desastre. El que hem vist aquesta tarda és un desastre. Un desastre per als veïns que ens estan escoltant. Després d'haver escoltat com els polítics parlàvem de les nostres coses, tinc la clara intuïció que avui els veïns surten més angoixats, més irritats, no amb més confiança en les institucions.» Continuava: «Els ciutadans mereixien respostes millors i una mica més de ...

Fitxer 22

...ilitat. És a dir, el senyor Piqué ens recordava que calia donar solucions als problemes de la gent del Carmel, que no podia ser que els polítics només parlessin de les seves coses, que calia millorar les respostes i que calia humilitat.

Què ha passat? Podria estar una hora, però simplement alguns exemples, de la premsa. 1 de febrer, el mateix 1 de febrer: «*Piqué reclama a Maragall elecciones anticipadas porque no da más de sí.*» El gran problema del Carmel. El mateix dia els mitjans de comunicació «*La Generalitat extiende a ciento sesenta comerciantes del Carmel las ayudas por la caída de sus ingresos, cobrarán 750 euros mensuales por trabajadores y 5 euros por metro cuadrado del negocio.*» Dia 2 de març, el senyor Fernández Díaz: «*Si Maragall no anticipa elecciones esta legislatura será la del Estatut del 3%*». El mateix dia: «La Generalitat i les trenta-quatre famílies que es queden sense casa ultimem el pacte, el Govern ofereix habitatge nou, un mínim de 70.000 euros per pis i 30.000 per persona.» Dia 3 de març: «Piqué amenaça de presentar una moció de censura contra

Maragall, avisa al Tripartit que arribarà on calgui per aclarir el 3%.» I una foto del senyor Zaplana i el senyor Piqué somrients entrant a la seu del PP català. El mateix dia: «Tancat el pacte entre el Tripartit i les trenta-quatre famílies que perden el pis, rebran un habitatge i un mínim de 100.000 euros, ampliable segons el nombre de famílies. El valor de mercat de la casa nova serà 30.000 euros superior al de la taxació de la reduïda.» Dia 5 de març: «Piqué crida el president a respondre en un debat profund i a l'altura, el líder del PP català formalitza la seva moció de censura i insta tots els partits a fer una catarsi col·lectiva.» I una fotografia del senyor Piqué somrient entrant la moció de censura en el Registre. El mateix dia: «El Govern també ofereix pisos a noranta-set famílies de les finques més danyades, un cop reparades podran canviar la casa del Carmel per una semblant o vendre-la.» Dia 9 de març: «*Piqué ve difícil un mínim clima de voluntat para reformar el Estatuto.*» El mateix dia: «La Generalitat reanuda las inspeccions de pisos en les zones menys afectades del Carmel.» No sé que té a dir? M'agradaria que digués alguna cosa. M'agradaria si digués que quan vostè deia que no havíem de parlar de la política entre els polítics, sinó que havíem de parlar de les coses concretes, si pensa que el Govern català només ha parlat de política o ha fet coses concretes.

I això li dic, perquè, a més a més, vostè feia referència a la necessitat de la humilitat, des de tots els respectes a la presentació de la moció de censura vostè pensa que amb quinze diputats, i sense aliances aquesta és una moció de censura humil? Aquesta és una moció de censura humil? Crec senyor Piqué que s'ha equivocat molt en aquesta moció de censura, és una moció de censura que no dóna resposta al que vostè diu que hem de donar resposta, que no [fa #] parlar d'allò que diem que hem de parlar. Nosaltres ho hem fet, el Govern ho ha fet, el Govern ha estat quinze dies donant resposta a allò que vostè ens reclamava, vostè s'ha quedat fent allò que vostè deia que no es podia fer. I avui intenta que aquí aquest debat vagi en aquesta mateixa direcció.

Tercer bloc. El tema de l'obra de govern. «Vostès, senyors del Govern» –en diu– «no governen.» Crec que hi ha hagut un lapsus en la presentació de la moció de censura, perquè diu el següent: «Indicis més que raonables per arribar a la conclusió que Catalunya es troba en una paràlisi general.» Els ben asseguro que Catalunya no, seria

una moció de censura al país, aquesta, deuria dir una moció de censura en el Govern català.

Però miri, jo crec que hem arribat al problema de fons, el problema de fons és que, en aquests moments, i des de fa un any hi ha un Govern catalanista i d'esquerra que ha obert una nova etapa política a Catalunya. Convergència i Unió ha perdut el monopoli, la patrimonialització de Catalunya i la política catalana s'ha desplaçat cap a l'esquerra. I tenim un Govern que des de fa un any, els hi agradi o no els hi agradi dona respostes, comença a donar respostes a dèficits socials i ecològics de Catalunya durant aquests vint-i-tres anys. I un Govern que té fermament decidit liderar el repte històric d'un nou Estatut i d'un nou finançament. I com no pot ser d'altra manera, com forma part del joc democràtic, l'oposició intenta magnificar els errors, que en fem, per tal d'erosionar el Govern. Però els hi dic, els ben asseguro que ni l'acció del Govern ni la política catalana quedaran paralitzades pels sorolls del 3%. El Govern continua governant, aquest és un Govern que governa ara millor que fa deu mesos, i que governarà millor dintre de deu mesos del que governa en aquests moments. El senyor Piqué no ens ha explicat el seu programa, ha fet la broma que el president de la Generalitat en el debat d'investidura va dir: «Escolti, llegeixi el meu programa», però jo li vull dir, llegeixi el programa electoral. Però sí que sabem quin és el seu programa, el seu programa és el programa que el PP ha aplicat durant vuit anys, el Govern central, i sabem què vol dir això, vol dir una cultura de l'aigua, una política d'aigua [#] amb el transvasament, vol dir una reforma fiscal en favor dels més poderosos, vol dir una supeditació de la política exterior a Estats Units, vol dir, en aquells moments, no a la reforma de l'Estatut, estem amb possibilitats d'una reforma de l'Estatut perquè hi ha un govern central que ha dit que està disposat a parlar-ne. L'anterior Govern del Partit Popular ni reforma de l'Estatut ni reforma de la Constitució. Aquest és el programa alternatiu que no s'ha explicat, però que hi ha darrere de la proposta programàtica del Partit Popular.

I és des d'aquestes posicions que evidentment el Partit Popular està contra del que estem fent, estan en contra del que estem fent perquè aquest és un Govern que governa des de l'esquerra i governa des del catalanisme. Estan en el seu dret de presentar el seu

programa, de fer oposició, el que no estan en el seu dret és d'intentar amagar tot això amb determinades instrumentalitzacions que s'estan fent. Mirin, aquest matí el conseller en cap ha donat una relació detalladíssima de l'obra de govern. Permetin-me que destaquí alguns temes per la seva importància, un que no s'ha dit aquest matí, i només faré referència a acords dels darrers tres mesos, vull fer referència a acords de desembre, de gener o de febrer que el Govern català a pres i que significa que el Govern està governant, i està governant de forma profunda.

El 14 de desembre es va veure en el Govern el Pla d'habitatge a Catalunya, per dir-los el següent, en vint-i-tres anys mai Catalunya havia tingut una política pública d'habitatge. La política d'habitatge era la del Govern central amb cinc duros més o amb tres euros més. No hi havia cap política definida d'habitatge, de tal manera que des de fa molts anys no superaven els mil habitatges de protecció oficial. Catalunya, l'any 2003, l'any 2002, l'any 2001 com a molt es feien mil habitatges de protecció oficial directament des de l'Incasol. La proposta actual és ja de fer-ne quatre mil, la meitat de lloguer. Amb la resta de protecció oficial fet per cooperatives i per promotors arribem a nou mil dos-cents; tenim convenis amb trenta-un municipis. Aquesta és una novetat d'aquest Govern, que ni el Partit Popular ha fet mai política pública d'habitatge, ni el Govern de Convergència i Unió. S'ha fet referència, tant pel conseller en cap com pel president del tema de la millora de barris, ho han dit, l'1 de març segona convocatòria de la millora de barris, però hi ha una primera convocatòria que afecta a barris com els que s'han dit, Collblanc, la Torrassa de l'Hospitalet, el nucli antic de Manresa, Santa Caterina i Roquetes de Barcelona, el centre històric de Balaguer. Mai s'havia fet això—mai s'havia fet això. Amb aquestes dues qüestions seria suficient per dir que governem, Catalunya té avui una política pública d'habitatge. Catalunya té avui una preocupació per barris que necessiten rehabilitació i ajut del Govern català. Però Catalunya mai, mai havia signat un acord com el que ha signat el 16 de febrer entre Foment, Pimec-Fepime Comissions i UGT de canvi de model productiu. D'acords, se n'havien signat alguns, sense pressupost i sense objectius, i la conclusió a què hem arribat el Govern i els agents socials és que necessitem canviar el model productiu, que cal canviar un model basat en baixos costos,

per un model productiu d'alt valor afegit: 12.015 milions d'euros, vuitanta sis mesures i hi ha 456 milions d'euros d'inversió enguany, novetat a Catalunya.

El 8 de febrer, acord del Govern i el 14 de febrer signatura del Govern, de la consellera d'Educació amb la Federació de Municipis i l'Associació de Municipis per construir enguany sis mil places de zero a tres anys; creació ara fa poc de la unitat de violència familiar nova en el Govern català; augment –com s'ha dit abans– del 20 per cent dels ajuts complementaris a persones vídues. He de recordar que el Partit Popular s'oposava que les comunitats autònomes, no volia que les comunitats autònomes complementessin; s'ha aprovat el 25 de gener un Pla de recerca i innovació amb un valor de dos mil milions de pessetes; es distribuïran fons de més de seixanta milions de pessetes de més a més en el Fons de cooperació local i el [#] de l'any passat ha significat un increment dels 50 per cent.

La llista podria ser molt llarga, des de l'1 de gener gestionem la línia Lleida-Pobla de Segur, que el PP no volia el seu traspàs, el Departament de Salut ha fet una cosa, està fent una cosa que em sembla esplèndida, ha dit: «Escolti, els metges que treballen dues hores i mitja a la pública, han de treballar sis hores.» Fa anys i anys que s'havia de fer; tenim l'estratègia catalana contra el canvi climàtic; Interior està desplegant els Mossos a l'Anoia, a les comissaries a Barcelona; educació en les aules d'acollida.

Senyor Piqué, vostè no pot mantenir que no governem, ni vostè ni ningú. Reconec que els sorolls i fins i tot sorolls que vénen del mateix Govern fa que això no es conegui, però aquesta no és una relació de petita importància ni és una relació de continuïtat amb l'anterior Govern. L'anterior Govern no feia política pública, l'anterior Govern no tenia lleis de barris, l'anterior Govern no va protegir el litoral, l'anterior Govern no va fer un Pla estratègic, l'anterior Govern no va donar importància a la lluita contra la violència de les dones, de paraules sí, de fets no.

I, per tant, senyor Mas, el que li estic dient de forma claríssima, senyor Piqué, és que retiri el «que no es governa», sobretot, a més a més, quan a part de l'obra de Govern, hi han tres o quatre qüestions que jo crec que val la pena valorar. Per primera vegada un conseller de la Generalitat, el conseller d'Agricultura, el senyor Siurana, ha anat a un

consell de ministres de Brussel·les per primera vegada. En aquesta cambra s'havia discutit moltíssim; per primera vegada el Govern central ha reconegut la necessitat d'oficialitat del Catalunya; per primera vegada hi ha una administració a l'Estat espanyol que té una proposta de balança fiscal que no es pot rebatre; per primera vegada des de Catalunya una comissió d'experts, en representació de totes les sensibilitats, diu que el dèficit fiscal de Catalunya és el 7,5 per cent. OI també, com a Govern hem hagut de tirar endarrere determinats conflictes que teníem importantíssims sobre algunes qüestions fonamentals a Catalunya de l'anterior Govern del PP, ens vam trobar amb recursos al Constitucional contra les lleis de Dret Civil català, ens vam trobar amb recursos contra l'acció exterior de la Generalitat, producte de l'acció de l'anterior Govern del PP. Hem gestionat això i s'han retirat aquests recursos.

Per tant, senyor Piqué, no sabem quin és el seu programa de Govern, l'hem llegit, l'intuïm, però el que li vull dir, és que el problema de fons el que a vostès els molesta és que l'acció de Govern català és una acció que claríssimament i cada dia més dona respostes a l'acord del Tinell, però sobretot dona resposta als interessos dels sectors de la societat catalana més necessitats.

I vull acabar fent referència a dues qüestions, al tema de la transparència i al tema del finançament dels partits polítics. El tema de la transparència, ho ha dit el conseller en cap, ha insistit el president de la Generalitat, és una prioritat del Govern català, però és una prioritat que ja ha tingut efectes i decisions, hem decidit que siguin públics els nomenaments dels assessors i els seus sous. He que era fàcil fer això? Doncs durant vint-i-tres anys no s'havia fet –no s'havia fet. Hem decidit fer una auditoria financera per saber exactament, i fer-la pública, la situació de les finances de la Generalitat, i avui sabem quina és la que tenim. No se sabia. Hem decidit que les subvencions en els mitjans de comunicació privats s'han de regir per algun principi, objectiu. He que era fàcil això? Durant vint-i-tres anys no s'havia fet i no se sabia. Hem decidit, aquests dimarts mateix, aprovar una llei d'incompatibilitats dels alts càrrecs, el Govern està absolutament decidit a fer de la transparència un signe d'identitat de la seva acció política. Però, a més a més, hem decidit crear la comissió d'investigació.

Mirin, la crisi del Carmel significa a Catalunya el següent, hi han hagut dimissions, no recordo, potser sí, no recordo si en el Prestige va dimitir algú, m'imagino que sí, no dic que no, però recordo que no va dimitir gairebé ningú, no ho recordo. Recordo perfectament en moments de crisi i de problemes a Catalunya, jo era diputat l'any 1994, es van cremar seixanta quatre mil hectàrees i els que demanaven comissió d'investigació, no hi va haver comissió d'investigació, però hi va haver una Resolució que el Parlament [amb base #] a la majoria, felicitava el Govern per com havia gestionat la crisi dels incendis dels seixanta quatre mil hectàrees, no fa tant això, fa poc, una felicitació.

I hem creat una Comissió d'investigació amb participació de tècnics, quan en la legislatura passada aquestes comissions d'investigació no es creaven.

I, per tant, senyores i senyors diputats, senyor Piqué, coincideixo amb...

Fitxer 23

en la necessitat de reforçar, de recuperar la confiança de la ciutadania, amb dues frases que vostè ha dit, que hi estic d'acord, amb dues paraules: la transparència i la responsabilitat. Per part nostre mai hi ha hagut cap pacte de silenci i mai hi haurà cap pacte de silenci. Dic més, quan hem tingut una prova hem anat al jutjat. I no és ni la primera ni la segona vegada que com a formació política hem anat al jutjat, al fiscal a posar en coneixement seu allò que ens semblava que era delictes. I en aquests moments encara hi ha algun procediment on Iniciativa per Catalunya Verds és acusació popular.

Per tant, cap pacte de silenci, que la Comissió d'Investigació investigui, que la fiscalia investigui, que en el debat parlamentari discutim tot allò que hàgim de discutir, però tinguin ben clar que la transparència és un signe d'identitat del nostre Govern.

I amb relació al finançament de partits polític, jo sí que li dic, senyor Piqué, que estic d'acord amb el que vostè ha dit, amb relació al finançament dels partits polítics, ja li dic que sí. Ara, li dic que em contesti si vostè està d'acord en el següent. Ara fa dos anys la nostra formació política va presentar una proposta, que era la següent: que la Sindicatura

de Comptes tingui competències per controlar tots els pressupostos electorals i ordinaris dels partits polítics, que hi hagi un registre públic i que tothom hi tingui accés, mitjans de comunicació i ciutadans. En aquells moments Esquerra Republicana va dir que sí, el Partit Popular va dir que no—si no recordo malament, no em voldria equivocar—, perquè no portaven una comptabilitat separada de Madrid—no em voldria equivocar— i el Partit Socialista i Convergència i Unió s’hi van negar.

Jo proposo que una —que una— de les conclusions d’aquest debat sigui un compromís d’una iniciativa parlamentària conjunta a on els pressupostos dels partits polítics vagin a la Sindicatura de Comptes, siguin públics i on també hi hagi la informació dels crèdits de tothom té i com els està pagant. Aquesta seria una solució magnífica. Estic d’acord amb el que diu vostè, però és per nosaltres insuficient. La que vostè diu va bé, però és insuficient des del punt de vista de la transparència dels partits polítics.

I acabo, senyores i senyors diputats, dient el següent, no?, és a dir, crec que avui el debat d’avui ha servit, i en això també té mèrit el Partit Popular, per disminuir aquesta crispació, aquesta desmesura que s’estava produint en la situació política catalana. Crec que és important que cap força política perdi de vista les perspectives importants d’aquesta legislatura, que són l’Estatut i el finançament. Però que aquests dos grans objectius d’Estatut i de finançament en cap cas poden fer desaparèixer la perspectiva de la necessitat de la política real, de la política d’educació, de la política de salut, de la política d’ocupació, de la política de la precarietat laboral, de la política d’habitatge. Necessitem un nou Estatut i necessitem un nou finançament precisament per reforçar aquestes polítiques. En si mateixos el finançament i l’Estatut no són objectius.

I vull dir-los a les persones que ens estan escoltant que, malgrat la situació d’aquests dies, que no caiguin en el catastrofisme, que no caiguin en cap desmoralització, que siguin exigents amb la política, que siguin exigents amb el Govern, però que estiguin convençuts que davant nostre tenim una oportunitat històrica de canvi de paradigma de model de país. I és per tot això, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup Iniciativa Verds - Esquerra Unida avui solemnement refermem el compromís amb el Govern catalanista i d’esquerres i amb el seu president, el compromís amb el president de la

Generalitat i que ens comprometem a continuar essent amb el que puguem garantia d'estabilitat, també contribució que l'ètica i la transparència de la gestió pública, el compliment dels compromisos d'esquerres i d'ecologistes i d'un estatut i d'un finançament ambiciós que faci avançar aquest país.

Res més, senyores i senyors diputats. Simplement, crec que també val la pena recordar que avui fa deu anys va morir l'Ovidi Monllor, una figura importantíssima en la cultura catalana.

Res més i moltes gràcies.

El president

Senyor Piqué, té la paraula.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyor conseller o senyor president del Grup parlamentari de..., perquè no sé ben bé amb quina gorra ens ha parlat, no? M'ha donat la impressió que amb les dues –que amb les dues–, no és que em sembli malament –no és que em sembli malament–, però és veritat que en alguns moments vostè parlava com un conseller important del Govern, cosa que és perfectament –insisteixo– legítima, i en altres parlava com a responsable de la seva força política. I, per tant, m'agradaria diferenciar les dues coses, no? Jo suposo que el conseller en cap estarà encantat que vostè li hagi complementat el seu parlament d'aquest matí, perquè del parlament d'aquest matí del conseller en cap tampoc n'hem pogut extreure, la majoria dels ciutadans i els que escoltàvem, no n'hem pogut extreure la conclusió que efectivament el Govern governa, no? Suposo que per això vostè s'ha vist obligat aquesta tarda a ajudar-lo per intentar que avancem en aquesta direcció i que al final arribem a la convicció que el Govern governa. Per tant, estic segur que el conseller en cap li agraeix.

(Veus de fons.) És veritat que no del tot, no? És veritat que segurament no del tot, perquè jo segueixo tenint la convicció que quan s'ha de fer aquest esforç per explicar les mesures que un fa, quan s'ha de fer aquest esforç que vostès dos han fet, és perquè també hi ha clara consciència que la percepció generalitzada és que efectivament no es

governa, si no no s'hauria de fer aquest esforç. Les coses evidents no cal esforçar-se per demostrar-les, ja tothom les veus. I, en canvi, aquí resulta que hem d'estar explicant, doncs, totes aquestes coses que ens puguin portar a una conclusió que, lamento dir-ho, no comparteixen els ciutadans.

Després també ha dit vostè una cosa que a mi em sembla bé, eh?, em sembla, i és que en aquesta legislatura –val a dir que jo parlo aquí amb una certa, diguem-ne, frivolitat si es vol, no?, perquè jo és la primera legislatura, i en fi els electors diran si l'última no, espero que no, però és la primera legislatura que joestic en el Parlament de Catalunya. Per tant, no tinc una experiència directa de legislatures anteriors. Però vostè ha dit una cosa que és: el Parlament per primera vegada és el centre de la vida política catalana. Bé, i a mi em sembla bé–i a mi em sembla bé. Ara, gràcies a nosaltres en bona mesura, eh? Sí, va..., perquè si resulta que hem tingut un ple demogràfic sobre el Carmel va ser perquè ho vam demanar nosaltres. (*Veus de fons.*) Sí. I allò que vostè s'ha atribuït com una cosa que era iniciativa del Govern com que hi hagi una comissió d'investigació, els primers que la vam demanar vam ser nosaltres. I si avui estem parlant d'una cosa tan important com el celebèrrim 3 per cent i l'alarma social i la inquietud social i la desconfiança social que s'ha generat, és perquè nosaltres hem fet una moció de censura, que li accepto l'adjectiu, és una moció de censura atípica. Però li accepto l'adjectiu des del començament, si jo no he volgut enganyar ningú, si des del començament i amb tota honestedat i amb tota obertura ja hem explicat perquè fèiem una moció de censura, que tots som conscients que no té possibilitats reals de prosperar, com moltes altres mocions de censura –sigui dit de passada– que també s'han presentat en aquest Parlament no per guanyar les votacions, sinó per poder tenir un debat polític. I a la legislatura, el aleshores cap de l'oposició, el senyor Maragall, va presentar una moció de censura que ell sabia que no podia guanyar i legítimament va generar un debat polític.

Molt bé, que és atípica: Sí, però haguéssim discutit en aquest Parlament el famós tema del 3 per cent i la sospita generalitzada que hi ha una trama de corrupció sota els processos d'adjudicació i d'execució de l'obra pública si nosaltres no haguéssim

suscitat aquesta Moció? Perquè, escolti'm, ja començo a estar espantat una altra vegada, perquè ja he vist que un presenta excuses i l'altre retira la querella. Doncs, escolti'm, torno a preguntar: Hi haurà transparència? Arribarem al final? Ho torno a preguntar, senyor president de la Generalitat. (*Veus de fons.*) No, és que no m'ho ha contestat. Jo el que avui he vist és que uns volien una excusa, la més mínima, no els ha calgut ni el ram de roses, per retirar la querella; vostè ha presentat unes excuses, perquè diu: «Ecoltin, jo m'excuso perquè vaig dir una cosa que no tocava», però mentrestant no sabem què volia vostè dir i si és capaç de demostrar-ho o no.

Jo li vull dir al poble de Catalunya i a tots els ciutadans que pel que nosaltres respecte, i espero que altres forces polítiques ens acompanyin, no acceptarem que hi torni a haver cap mena de pacte soterrani entre Convergència i Unió i el Partit Socialista de Catalunya per tapar-se una vegada més mútuament les seves vergonyes. I m'és igual que retirin la querella com si no la retiren i m'és igual si vostè ho demana o no ho demana, perquè el problema no és aquest. El problema no és un problema personal entre vostès, ni tan sols polític entre dues forces polítiques, el problema és que els ciutadans de Catalunya tenen dret a saber la veritat –tenen dret a saber la veritat– i que aquesta vegada no se'ls l'amagui.

I m'agradaria, senyor conseller, que també em donés la seva opinió sobre això que jo estic expressant, amb una certa vehemència que parteix d'una certa irritació, perquè resulta que al final nosaltres propiciem un debat i al final el que no voldria és que després d'haver propiciat aquest debat tornéssim a *pastelejar*, ja n'estic fart d'això. I, per tant, m'agradaria saber l'opinió de tots, de totes les forces polítiques, les que componen el Govern i de totes les que componen també els bancs de l'oposició.

Una altra cosa, torno a la seva gorra de conseller, no? Home, vostè ha esmentat tot un seguit de mesures, però no deixa de ser casual –i és normal que ho faci, no?, vostè ha de fer propaganda de la seva opció política–, doncs, hagi prestat una especial atenció a aquelles polítiques que pertocuen als departaments de la seva força política. (*Veus de fons.*) Sí, va... vull dir, el gran esment de la política d'habitatge, sí, és clar, ja ho sabem

perquè ho fa. Però vaja, no li critico, simplement en prenc nota –simplement en prenc nota.

I després respecte a la qüestió –després tornaré al tema del finançament dels partits, que m'ha interessat molt el que ha dit–, vull anar a la qüestió de l'Estatut, que em sembla essencial –que em sembla essencial. Vostè ha fet referència al 150.2, bé, jo estic disposat a debatre sobre aquestes qüestions a fons. És veritat que quan he dit allò de les cinc-centes lleis orgàniques era una llicència en llenguatge, no sé quantes són, segurament cinc-centes és una passada, però unes quantes i moltes sí –unes quantes i moltes sí. I no sé si cinc-centes lleis, segurament no, però cinc-cents articles de les lleis segurament sí –segurament sí. I, per tant, no fem broma amb això, eh?, per tant, no fem broma amb això. Ara, jo no vull.., no volia introduir catastrofisme, senyor conseller, vostè sap que jo estic molt involucrat personalment en aquest procés, molt i que he assumit riscos polítics importants en aquest procés i que estic disposat a seguir-ho fent, però que estic disposat a seguir-ho fent sempre que anem seguint un camí de rigor i un camí de seriositat i també un camí de coherència jurídica que no ens porti al final –insisteixo– a un carreró sense sortida. La meva preocupació no és partidista sobre aquesta qüestió, la meva preocupació és genuïna –genuïna–, sincera –sincera–, perquè vull que les coses es facin bé. I a partir d'aquí m'ha preguntat tot un seguit de coses respecte a com ha de ser el futur Estatut. Si jo ja hi estic d'acord, he esmentat la immigració i he esmentat les noves tecnologies i he esmentat el panorama audiovisual; si no tinc problema intel·lectual. Fem-ho bé –fem-ho bé–, i això és el que jo demano. Però no tornem a donar sensacions equivocades a la ciutadania, no els tornem a dir que tenim aprovats no sé quants articles, perquè no és veritat, senyor conseller, i vostè ho sap. Hem vist en primera lectura tot un seguit d'articles i prou. Ara diu: Els tenim aprovats? No. I la gent que està a la ponència ho sap perfectament. I és bo que els ciutadans també sàpiguen allò que la gent que està a la ponència sap perfectament, no?

No parlaré tampoc, perquè no ho he fet en altres circumstàncies ni amb altres persones que han intervingut, de qüestions que vostè ha esmentat de política espanyola. Jo encantat quan vulgui de parlar de la gestió dels vuits anys de Govern del Partit Popular i

els seus efectes sobre Catalunya i la societat catalana. Estaré encantat. Podem començar, per exemple, respecte als llocs de treball que es van destruir en una determinada època i els llocs de treball que es van crear en una altra època. Escolti'm, estic encantat de participar en aquest debat, però avui, i no crec que se'm pugui acusar a mi, només jo he plantejat temes de estricta política catalana i he fet una petició que crec que és molt raonable: no caiguem en aquesta eterna i permanent temptació de la política catalana de al final intentar transferir a l'hipotètic enemic extern, això que el senyor Carod en deia «Madrid» i que jo sé molt bé que efectivament vol dir el que vol dir, no tornem a caure en la temptació de carregar sobre aquest hipotètic enemic extern tot el que ens passa. Diu: «És que ara tenim aquí un clima i això no...», he sentit alguna expressió, diu: «això és espanyolitzar...» No, no, no, el problema que nosaltres tenim avui i que estem discutint avui aquí és un problema nostre—nostre— i el parlem entre catalans, entre ciutadans de Catalunya. Molt bé, ja és això el que hem de fer o no? Si algun dia vol que parlem d'altres coses ja en parlarem, però estem parlant de coses nostres, que hem provocat només nosaltres —només nosaltres.

I per tot això, em sembla que la Moció de censura també té una virtualitat, que és aquesta. Jo aquest matí no demanava, perquè n'era molt conscient..., vostè m'ha dit: «Escolti'm tampoc no sé ben be quin és el seu programa.» Escolti'm, jo no m'autoenganyo, sé molt bé el que passarà a la votació de demà, és clar, que ho sé, i vostè també, només faltaria, tothom ho sap. Però jo el que volia avui no era discutir mesures programàtiques concretes sobre la política de l'habitatge, perquè no tocava—perquè no tocava—, perquè no és això el que ens demanen els ciutadans. El que ens demanen els ciutadans avui era una reflexió profunda —profunda— sobre la radical desconfiança que arran dels episodis dels darrers els ciutadans tenen respecte a les nostres institucions. I això és previ a la política d'habitatge o a la política que puguem fer concreta respecte—què sé jo— a les guarderies, per posar un exemple concret. (*Veus de fons.*) No, no, o és que no havíem de discutir avui d'això? Vostè creu

Fitxer 24

...[ciutadans] haguessin assistit a l'espectacle de parlar de la política d'habitatge de les guarderies i no haguéssim parlat del 3 per cent i tot això que comporta, vostè què creu que haguessin pensat els ciutadans d'aquest Parlament si avui haguéssim fet això? Si la preocupació no és aquesta, avui, la preocupació és què està passant i quina manera de fer política hem d'intentar reintroduir a la política catalana. I això és el que jo he intentat transmetre, i la veritat és que estic bastant satisfet, perquè al final, tots plegats –tots plegats–, crec que ens hem hagut de pronunciar respecte a temes de fons. La pregunta bàsica segueix estant pendent, la pregunta bàsica segueix pendent, i és estem tornats a disposar a tapar-nos les vergonyes? Estem, sí, segueix estant pendent (*Remor de veus.*) Celebro que hem diguin que no, m'agradaria que m'ho digués el president de la Generalitat. Bé, m'agradaria que ho reiterés, que no estaria de més, perquè si ho ha dit jo no me n'he assabentat, i estic segur... No, no, i estic segur que la gent que ens està mirant tampoc, tampoc.

I vaig acabant, senyor president. El senyor conseller ha parlat de mesures a favor de la transparència i d'una iniciativa que, efectivament, doncs, es va impulsar en un altre moment i que va rebre l'oposició, jo he consultat amb els meus companys de Grup parlamentari, bàsicament, del Partit Socialista i de Convergència i Unió, respecte la transparència dels comptes, doncs, jo li anticipo que per part del Partit Popular ni hi ha problema. O sigui que si vostès ho impulsen i aconseguen que hi hagi acord dins del seu Govern nosaltres ens hi sumarem, ara, primer vinguin amb una proposta del Govern, si us plau, perquè ganes de fer el ridícul i de perdre el temps tampoc en tenim. Vostès es posen d'acord i nosaltres ens hi sumem, i, per tant, convenci, el partit Socialista que faci allò que fa un temps no va voler fer i no va voler acceptar, ells sabran per què, jo ja li dic que nosaltres ens hi sumarem. I, també m'agradaria que vostè em digués que se suma a algunes de les iniciatives que jo he plantejat aquest matí perquè em sembla que són absolutament de sentit comú.

Més enllà de tot això, dos comentaris molt breus per introduir distensió en aquest debat, molt breus –molt breus. M'agrada que vostè valori els somriures, jo també, i celebro que el senyor conseller Siurana viatgi, m'agradaria saber els seus resultats. Gràcies.

El president

Té la paraula el senyor Saura.

El Sr. Saura i Laporta

Senyor Piqué, és a dir, m'agrada que vostè digui que el Parlament ja és el centre de la vida política, crec, crec, que és mot important això. Hem estat anys i anys dient que volíem que el Parlament fos el centre de la vida política. Jo reconec que les seves iniciatives han contribuït a això, però miri, mai els parlaments són centres de vida política si la majoria parlamentària no ho permet i els vint-i-tres anys que han passat ens ho diuen, perquè vostè n'ha fet moltes d'iniciatives, vostè porta un any aquí, jo hi vaig estar vuit anys i li asseguro que en vaig fer moltes, i el Parlament no era el centre de la vida política. Per tant, crec que és important que vostè reconegui, aquí i avui, que en aquests moments en el Parlament discutim els problemes quan existeixen, i que iniciatives com les que vostès han tingut ajuden a això.

El tema de l'Estatut, no? No he volgut tornar a llegir frases seves de les que ha dit aquest matí que són preocupants, per a mi molt preocupants, n'hi puc dir algunes. Insisteixo, des que per tot Catalunya he dit que la posició del Partit Popular de Catalunya estava sent esplèndida amb relació a aquest tema, he dit això, però, què és el que em preocupa? Miri, perquè he de dir que hi ha cinc-centes lleis orgàniques? Això s'està dient des d'alguns llocs de l'Estat. Per què s'ha de dir que es sovinteja molt el 152 quan només l'utilitzem, i ho hem explicat, i això li he explicat jo a vostè, en aquells casos absolutament imprescindible: immigració, noves tecnologies i audiovisual. Per què he de dir que només portem un terç de l'Estatut quan en portem dos terços? Per què he de dir que no es jugarà a un estatut que trenqui la convivència constitucional? És que algú ho ha plantejat aquí? Per què diu tot això? aquest discurs que vostè fa, quan l'he sentit, he pensat això és el senyor Acebes i el Zaplana, no és el senyor Piqué –no és el senyor

Piqué—, llegeixin vostès el que ha dit el senyor Piqué i si no diu això me n'alegro molt perquè no és l'actitud que vostès han tingut.

Segona cosa, no ha dit ningú que l'estatut s'acabarà a l'abril, és més, jo pensava que es podia acabar fa temps, i ho vaig proposar a Miravet, i el senyor Piqué va dir que necessitava una mica més de temps o que era convenient tenir una mica més de temps i vam convenir tots fins al final del període de sessions i, per tant, tenim temps suficient perquè el mes de juny o el mes de juliol s'aprovi l'Estatut a Catalunya. Però, el que vull dir és el que queda en una primera lectura és poc, possiblement el tema important és el finançament, que possiblement ha de tenir, fins i tot, un canal diferent, però no queda tant, senyor Piqué, queda una segona part de competències, les institucions, que no crec que hi hagi problemes, i el preàmbul, i el demés en primera lectura ho tenim fe, i no pot ser que es digui aquí que es va tan lent i que hi ha una tercera part feta perquè no és veritat, i s'està traslladant una imatge de lentitud, d'irrealisme: cinc-centes lleis, sovintejar el 152, trencament de la convivència... Quan es diu tot això, això no es pot dir, ijo crec que no es pot dir menys des de Catalunya .

El tema de... Només una precisió, de totes les qüestions que... El senyor conseller en cap s'ha posat molt content del que jo he dit, jo m'he posat molt content del que ell ha dit també, vol dir que el Govern està cohesionat i només per a la seva informació dir-li que de tot el que he citat, de totes les qüestions de Govern només n'he citat una d'una conselleria [#] d'habitatge, i l'he citat la primera, sap per què, senyor Piqué?, perquè és la primera preocupació dels ciutadans, avui, i semblaria lògic que si un tema que és la primera preocupació dels ciutadans des de fa molt temps i no hi havia política d'habitatge per aquesta principal preocupació i ara existeix sembla que és de sentit comú dir-la. I això és el que he dit. He parlat, en definitiva, de la primera preocupació. I la segona, que va lligada amb aquesta, la millora de barris.

Però dues qüestions finals, no? Clar, vostès fan una Moció de censura que la primera pàgina parlen, com he dit abans, no de la paràlisi del Govern, de la paràlisi de Catalunya, i ens diuen que ens demanen que diguem què fem en qüestions socials, en educació... i ara vostè em diu que no vol això. En què quedem? Una part important del seu discurs

aquest matí era que no governàvem, jo el que li estic dient és que avui és irrefutable que governem en temes importants en polítiques que no s'havien fet mai fins ara i que cada cop es faran més i es veuran més. I estic d'acord amb vostè que encara es veu poc, però, fixi's una cosa, les enquestes que surten no diuen, posen una valoració positiva a l'acció de govern. És a dir, vostè diu: «És que no hi ha confiança, és que la gent pensa...» No sé quines enquestes té vostè, les que tenim tots no diuen això, les enquestes que tenim tots no diuen això. És a dir, no sé si vostè té un tipus d'empresa de fer enquestes que té una informació que nosaltres no tenim. No hi ha cap enquesta que hagi sortit en la seva direcció.

I acabo amb el tema de la transparència. Miri, li demanaria que amb això també fes una certa rectificació perquè vostè darrere del pacte PSC-CiU que vostè diu, deixa l'ombra de la corrupció de forma molt sibilina. És a dir, vostè el que està deixant aquí és que, en definitiva, aquí el que ha passat avui també, és el pacte de silenci entre CiU i el Partit Socialista, això és el que vostè està deixant contínuament aquí. I vostè es va queixar molt de les paraules del president de la Generalitat, ell, com a mínim, ho va dir clar, va dir, en aquell moment, equivocadament o no, ho va dir clar, vostè ho diu de manera sibilina, però està dient—està dient—, des del punt de vista dels conceptes, igual pitjor, perquè no està dient ni concretant res. Jo li dic, senyor Piqué, no digui això si no té una prova, i li dic jo que sóc l'únic per president de partits polítics que ha anat als tribunals a posar querelles, i si demà tinc una prova ho faré, però mentrestant no podem marxar d'aquí amb aquesta sospita generalitzada que tothom fa corrupció i que vostè no en fa. I no vull parlar ni del PP anterior ni de res, no vull parlar d'això, no és el moment, ho podria fer—ho podria fer—, però sigui prudent i no aixequi sospites en una situació que estem tots d'acord que no [#].

Res més i moltes gràcies.

El president

Gràcies. *(Aplaudiments.)* Senyor Piqué, té la paraula.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. Gràcies senyor Saura, celebros que entusiàsticament els membres del seu Grup l'aplaudeixin, però, sí, (*Veus de fons.*) però cec, sincerament, que no se'ls mereix els aplaudiments, perquè acaba vostè de dir una cosa que no respon a la veritat. Jo no em referiré a tot l'anterior, a tot l'anterior que ha dit. Sobre el tema de l'Estatut vostè sap quina és la meua posició, sap les reserves que jo li he expressat en privat i sap que tinc ganes que això tiri endavant i que tiri endavant bé, per tant, no seguiré per aquesta via, tots plegats hem de fer el que hem de fer, però això de res, no?

Escolti'm, jo no he aixecat sospites, ni crec que m'hagi pronunciat de manera sibilina, crec que és impossible pronunciar-se de manera més clara, no hi ha hagut manera sibilina, jo he dit el que he dit, i he demanat que se'm digui que sí o que no de determinades coses, i ara el que dic és «després d'haver vist algunes coses que he vist aquesta tarda, doncs, segueixo tenint dubtes.» Jo no acuso ningú, el que dic és que del debat d'avui jo no n'extrec la tranquil·litat que el tema que ens ha suscitat en aquest Ple estigui resolt, això és el que dic, i el senyor president que el va suscitar amb la seva acusació, després, immediatament retractada però que ha generat tot aquest soroll, el senyor president avui no ens ho ha aclarit, senyor Saura, no ens ho ha aclarit. Jo el que demano és que això s'aclareixi, simplement. I demano a les forces polítiques del Govern que diguin si estan disposades que això s'aclareixi, i després d'escoltar-lo a vostè no sé si la seva força política està disposada que s'arribi fins al final en aquesta qüestió, no ho sé. I, per tant, si ara vostè s'aixeca i em diu. «escolti'm, és que no m'ha entès, li he explicat tres vegades i vostè no m'ha interpretat i no m'escolta», i li dic que sí, jo em quedaré tant tranquil. Espero que m'ho digui.

El president

Senyor Saura, té la paraula.

El Sr. Saura i Laporta

Senyor Piqué, miri, vostè fa, políticament el que ha fet és una perversió i li explicaré per què. Vostè diu el següent: «si el senyor Maragall no rectifica i el senyor Mas no rectifica els censuro perquè no rectifiquen i si rectifiquen és que hi ha pacte de silenci i oblit.»

Què fem? Qualsevol de les dues solucions? Si no rectifiquen, perquè no rectifiquen, i si rectifiquen perquè rectifiquen. Avui, el president de la Generalitat i el cap de l'oposició jo crec que han fet un exercici d'intentar de situar la política catalana en un estadi millor. És això un pacte de silenci? Per part nostra no ho ha estat mai, jo mai he fet pactes de silenci, no sé si vostè n'ha fet algun, jo mai, i li ven asseguro que no sé si vostè en farà, jo no en faré mai.

El president

Senyor Piqué, torna a obrir torn, eh?

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. Sóc conscient que obro torn. Una distinció, només, purament terminològica, jo en cap moment he demanat rectificacions, he demanat aclariment i posicionaments. No demanava una rectificació, demanava un aclariment i segueixo sense tenir les coses clares, simplement.

El president

Doncs, bé, per tal de donar compliment a l'article 88.1 de la Llei 3/1982, de 23 de març, del Parlament, del president i del Consell Executiu de la Generalitat i l'article 121.10 del Reglament, la votació tindrà lloc a un quart de dotze de demà divendres 11 de març, i d'acord amb l'article 79.2 serà pública i per crida.

Se suspèn, doncs la sessió fins demà a un quart de dotze.

La sessió se suspèn a les...